

Παραεκκλησιαστικές οργανώσεις, μητροπολίτες, δικαστικοί, το Σύνταγμα και το Μνημόνιο

Ιος - Εφημερίδα των Συντακτών

Μια πολιτικο-χριστιανική εκδήλωση στο Πολεμικό Μουσείο συγκέντρωσε την καλή κοινωνία των δικαστικών και της Εκκλησίας. Στόχος, η ανέγερση του νέου Τάματος του Έθνους. Εχθρός, η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Λίγες μέρες πριν ανακοινωθεί ο ανασχηματισμός της κυβέρνησης πραγματοποιήθηκε στο κέντρο της Αθήνας μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα συγκέντρωση με σαφή πολιτικό προσανατολισμό, αλλά χωρίς καμιά κομματική υποστήριξη. Το παράξενο είναι πως, παρά το γεγονός ότι παρευρέθησαν πολλές εξέχουσες προσωπικότητες της ελληνικής δημόσιας ζωής, δεν υπήρξε καμιά δημοσιότητα, παρά μόνο σε περιθωριακούς ιστότοπους. Τα κανάλια, τα ραδιόφωνα, οι εφημερίδες έλαμψαν διά της απουσίας τους. Και όμως, ίσως το βράδυ εκείνο γεννήθηκε κάτι νέο στην πολιτική ζωή της χώρας.

Από νωρίς δεν έπεφτε ούτε καρφίτσα στη μεγάλη αίθουσα του Μουσείου. Οι διοργανωτές είχαν προβλέψει να έχουν καθίσματα και στον προθάλαμο, μαζί με μια οθόνη που μετέδιδε τις ομιλίες. Από την πρώτη στιγμή μάς κίνησε το ενδιαφέρον η «υβριδική» μορφή της συγκέντρωσης. Γιατί στην πραγματικότητα επρόκειτο για δύο συγκεντρώσεις σε συσκευασία

μίας. Από τη μια μεριά επρόκειτο να παρουσιαστεί το βιβλίο του επίτιμου προέδρου του Αρείου Πάγου Βασιλείου Νικόπουλου «Αγαπημένο μου... Σύνταγμα». Από την άλλη, όμως, στην παρουσίαση αυτή εμφανιζόταν ως «συνδιοργανωτής» το σωματείο «Οι φίλοι του Τάματος του Εθνους, ως μοχλός αναζωογονήσεως και ανορθώσεως του κατατρωθέντος ηθικού και εθνικού σθένους των Ελλήνων». Για το βιβλίο επρόκειτο να μιλήσουν ο ιστορικός Σαράντος Καργάκος, ο επίτιμος εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Γεώργιος Σανιδάς και η δασκάλα Χαρά Νικοπούλου. Ως συντονιστής εμφανιζόταν ο «γεωπολιτικός αναλυτής» Ιωάννης Φριτζαλάς. Από την πλευρά των «Φίλων του Τάματος του Εθνους» επρόκειτο να μιλήσει ο πρόεδρος του σωματείου Ιωάννης Αναγνωστόπουλος. Μέχρι εδώ καλά. Η μόνη παρατήρηση θα μπορούσε να είναι ότι ασφαλώς πρωτοτυπεί ο κ. Νικόπουλος με την παρουσίαση του βιβλίου του από την κόρη του, ενώ τον οικογενειακό χαρακτήρα της παρουσίας τονίζει το γεγονός ότι τη συντόνιζε ο... γαμπρός του, εφόσον ο κ. Φριτζαλάς είναι σύζυγος της κυρίας Νικοπούλου. Αλλά ας αποδοθούν όλα αυτά στην ιδιαίτερη δημοφιλία της Χαράς Νικοπούλου στο ειδικό κοινό στο οποίο απευθυνόταν η πρόσκληση. Αλλωστε, η αφίσα της εκδήλωσης την παρουσίαζε ως «σύγχρονη Μπουμπουλίνα» και «ηρωίδα».

Το ερώτημα παραμένει άλλο: Ποια είναι ακριβώς η σχέση του «Τάματος του Εθνους» με τις απόψεις των επιφανών δικαστικών για το Σύνταγμα;

Ο θαυμαστής του Καντιώτη

Η πρώτη φάση της εκδήλωσης. Ο κ. Αναγνωστόπουλος στο βήμα και ο κ. Φριτζαλής μόνος του στο πάνελ

Η απορία μας επρόκειτο να λυθεί λίγο αργότερα. Πάντως δεν φάνηκε να τη συμμερίζονται οι επιφανείς προσκεκλημένοι. Ανάμεσά τους ο υπουργός Δικαιοσύνης Χαράλαμπος Αθανασίου, η εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Ευτέρπη Κουτζαμάνη, ο επίτιμος αντιπρόεδρος του Αρείου Πάγου και πρόεδρος της Επιτροπής Ανταγωνισμού Δημήτριος Κυριτσάκης, ο επίτιμος πρόεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Κωνσταντίνος Μπακάλης, ο πρόεδρος της Ακαδημίας Αθηνών Επαμεινώνδας Σπηλιωτόπουλος, πρόεδροι του Αρείου Πάγου, πρόεδροι του Συμβουλίου της Επικρατείας, αλλά και ο μητροπολίτης Βελεστίνου Δαμασκηνός, ως εκπρόσωπος του αρχιεπισκόπου, εκπρόσωποι των μητροπολιτών Μυτιλήνης Ιακώβου και Γλυφάδας Παύλου. Παρευρέθησαν ακόμα στρατηγοί (ανάμεσά τους ο Χρήστος Φαραντάτος, στον οποίο έχει αποδοθεί ο χαρακτηρισμός του «σταγονιδίου»), αλλά και αξιωματικοί της αστυνομίας. Με την εξαίρεση του Τέρενς Κουίκ των Ανεξαρτήτων Ελλήνων, δεν διακρίναμε πολιτικά πρόσωπα.

Ολοι αυτοί παρακολουθούσαν επί μισή ώρα την ομιλία του Ιωάννη Αναγνωστόπουλου, ο οποίος άνοιξε την εκδήλωση, με ένα λόγο γεμάτο υπονοούμενα ή και ευθείες βολές κατά της επίσημης Εκκλησίας και της πολιτείας. Και, βέβαια, δεν έλειψαν οι έμμεσες αντισημιακές αναφορές: «Κατά τη ρήση του Κίσινγκερ και εν γένει των σιωνιστών, όποιος ελέγχει τα πετρέλαια ελέγχει τας κυβερνήσεις και όποιος ελέγχει τα τρόφιμα ελέγχει τους λαούς». Ο κ. Αναγνωστόπουλος δεν παρέλειψε να συγκρίνει τη δική του δραστηριότητα με εκείνη της Εκκλησίας για να αποδείξει την υπεροχή της οργάνωσής του: «Εμείς έχομεν αποδεδειγμένως αποστέλλει άνω των 75.000 τόνων ανθρωπιστική βοήθεια ανά την υφήλιον, ενώ ολόκληρη η Εκκλησία, ο Ερυθρός Σταυρός, εκατοντάδες άλλες ΜΚΟ κ.λπ. ούτε το ένα δέκατο».

Αυτή η ανθρωπιστική οργάνωση του κ. Αναγνωστόπουλου και της συζύγου του ονομάζεται σήμερα Διορθόδοξος Σύνδεσμος «Ο Απόστολος Παύλος» και είναι μετεξέλιξη του Ελληνογιουγκοσλαβικού Συνδέσμου «Ο Απόστολος των Εθνών Παύλος», ο οποίος μετέφερε στα τέλη της δεκαετίας του 1990 φρούτα από την Ελλάδα (πορτοκάλια, ροδάκινα) στη Σερβία. Θαυμαστής του Καντιώτη και συνεργάτης του θεολόγου Σωτηρόπουλου που τον εκπροσωπούσε, ο κ. Αναγνωστόπουλος στα φυλλάδια που εκδίδει υιοθετεί τη συνωμοσιολογική αντισημιτική ρητορεία, προβάλλει τα πλαστά «Πρωτόκολλα της Σιών» και συμπλέει με τις άλλες φονταμενταλιστικές παραεκκλησιαστικές οργανώσεις.

Αλλά υπάρχει και δεύτερο σωματείο του ζεύγους: «Η δεύτερη οργάνωσίς μας, το Ίδρυμα Προασπίσεως Ηθικών και Πνευματικών Αξιών (ΙΠΗΠΑ) όχι μόνον δεν έχει λάβει ούτε τρύπιαν δεκάραν, αλλά απεναντίας παραγκωνιζόμεθα συστηματικότερα, ενώ από τους ιθύνοντες διευκολύνονται σκανδαλωδώς δεκάδες άλλα ιδρύματα και οργανώσεις». Το παράπονο του ομιλητή είναι ότι δεν αναγνωρίζεται το κοινωφελές έργο του: «Μας κατατρέχουν παντοιοτρόπως, όπως, π.χ. ο δημοσιογράφος Πρετεντέρης (24.2.2014, Mega), διασύροντάς μας και κατατάσσοντάς μας μεταξύ των λαμογιών, αετονύχηδων και πατριαρχών της διαπλοκής των ΜΚΟ».

Η ομιλία πήρε ανοιχτά πολιτικό χαρακτήρα: «Τα εγκληματικά σχέδια “Καποδίστριας” και “Καλλικράτης” τα εψήφισαν ανεγκέφαλοι εθνοπατέρες. Όλοι οι ανώμαλοι, οι παλλακίδες, οι μαρξιστές, οι μασόνοι έχουν αλληλεγγύη μεταξύ τους και δημιουργούν αδιάρρηκτες αλυσίδες. Επιβάλλεται όλοι εμείς που διακρινόμεθα από υγιείς ιδέες και αρχές για την Ορθοδοξία μας και την πατρίδα μας να ενωθούμε. Η καταναλωτική κοινωνία αλλά και η πνευματική και θρησκευτική ηγεσία μάς έχουν μετατρέψει σε χριστιανούς-αχριστιανούς».

Όσο για το πολιτικό «πρόγραμμα» του κ. Αναγνωστόπουλου, δεν είναι και πολύ δύσκολο να το φανταστεί κανείς: «Επανάδρυσις της γνωστοτάτης ΜΟΜΑ, για να έχουμε και πάλι έργα» [χειροκροτήματα]. «Όχι στις εκτρώσεις που αναλαμβάνουν χασάπηδες μαιευτήρες». Κατά τον ομιλητή, «οι κυβερνήτες είναι πειθήνια όργανα των καταχθονίων δυνάμεων. Οι 500 γνωστοί άγνωστοι μπαχαλάκηδες είναι όργανα του παρακράτους, τους οποίους χρησιμοποιούν οι εκάστοτε ιθύνοντες, διότι έτσι τους βολεύει».

Το Τάμα του Εθνους

Η δεύτερη φάση. Από αριστερά, Φριτζαλάς, Νικοπούλου, Σανιδάς, Νικόπουλος, Καργάκος

Το κοινό που περίμενε το κυρίως μενού της εκδήλωσης άρχισε να δυσανασχετεί. «Παρακαλώ, συντομεύετε», παρατηρεί ο συντονιστής κ. Φριτζαλάς. Αλλά μόλις τότε άρχισε να μπαίνει στο ψητό ο κ. Αναγνωστόπουλος. Επιταχύνοντας τον ρυθμό της ομιλίας του ξεκίνησε την περιγραφή του οράματός του για το Τάμα του Εθνους, μιλώντας για την ομώνυμη τρίτη οργάνωσή του: «Η αμαρτωλοτάτη Πολιτεία έχει κατασπαταλήσει εκατοντάδες τρισεκατομμύρια ευρώ για ευτελή έργα, για “βόλευμα” των ιδίων και των “ημετέρων”, για “λαδώματα” κ.λπ. και η Εκκλησία εξανέμισεν αμύθητον περιουσία, αλλά το Τάμα του Κολοκοτρώνη επί 185 έτη ακόμη δεν επραγματοποιήθη».

Οι παριστάμενοι άρχισαν να χειροκροτούν ρυθμικά για να πείσουν τον ομιλητή να σταματήσει. Τίποτα αυτός: «Ήδη παρήλθον 23 μήνες και η Ιερά Σύνοδος όρισε απλώς μίαν επιτροπή, η οποία όμως δεν συνήλθε ούτε άπαξ. Όπως η Πολιτεία νομοθέτησε για το Ίδρυμα Νιάρχου, έτσι πρέπει και για το Ίδρυμα του Τάματος».

Ωστε και Νιάρχος ο κ. Αναγνωστόπουλος. Ενδιαφέρον έχει το γεγονός ότι, παρά τις διαμαρτυρίες του, ο κ. Αναγνωστόπουλος έχει καταφέρει να πείσει την Ιεραρχία να υιοθετήσει, έστω και με το ζόρι, το σχέδιο του Τάματος.

Μέσω του σωματίου τους, το ζεύγος Αναγνωστόπουλου διεκδικεί την πλήρη διαχείριση του φαραωνικού «Τάματος». Ειρωνεία της τύχης, διότι, σύμφωνα με τα δικά τους κείμενα, η ανέγερση ενός απλού ναού στην περιοχή των Καλαβρύτων που είχαν αναλάβει συνοδεύτηκε από τερατώδεις κακοτεχνίες, σκάνδαλα εργολάβων κ.λπ.

συνέχεια έδωσε τη θέση του στον επίτιμο εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Γεώργιο Σανιδά.

Η ομιλία του κ. Σανιδά έθεσε το πολιτικό πλαίσιο της εκδήλωσης: «Κατά τον συγγραφέα τα αίτια (της σημερινής καθοδικής πορείας) δεν είναι άλλα από την απεμπόληση από τις πολιτικές ηγεσίες, αλλά εν μέρει και από τον λαό, διαχρονικών εννοιών και θεσμών, όπως είναι η ορθόδοξη χριστιανική πίστη, η πατρίδα, ο γάμος, η οικογένεια, οι οποίες αποτελούσαν τον συνεκτικό ιστό του Ελληνισμού. Κατά τις τελευταίες τρεις δεκαετίες ο βασικός στόχος των κέντρων της παγκοσμιοποίησης ήταν ο εξευτελισμός αυτών των εννοιών, αφού ήταν οι μόνες δυνάμεις που υψώνονται απέναντί της».

«Γάμος μεταξύ ομοφυλοφίλων δεν είναι νοητός, ούτε επιτρεπτός από το Σύνταγμά μας, αφού όχι μόνο δεν ανυψώνει τον άνθρωπο ως αξία, αλλά αντιθέτως τον υποβιβάζει. Υπό τα ως άνω δεδομένα, το να χαρακτηριστεί από τον τότε αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης ως σκοταδισμός η ενέργεια της εισαγγελέως του Αρείου Πάγου να παραγγείλει το 2008 τη δίωξη του δημάρχου Τήλου, που τέλεσε γάμο μεταξύ ομοφυλοφίλων, δεν αποτελούσε απλώς παρέμβαση στον χώρο της Δικαιοσύνης, αλλά επιβεβαίωνε την προσπάθεια διαλύσεως των θεσμών και εξαφανίσεως των αξιών της πατρίδος».

Ο κ. Σανιδάς συμφωνεί και με τις θέσεις του συγγραφέα περί κομματοκρατίας, η οποία παραμορφώνει την κοινοβουλευτική δημοκρατία. Ως παράδειγμα ακραίας καταπάτησης του Συντάγματος ο κ. Σανιδάς έφερε τις κινητοποιήσεις των κατοίκων των Μεσογείων κατά των απαλλοτριώσεων για τη δημιουργία του αεροδρομίου των Σπάτων την περίοδο της μεταπολίτευσης και πιο πρόσφατα τον αγώνα των κατοίκων της Κερατέας και των Σκουριών της Χαλκιδικής. Αλλα παρόμοια παραδείγματα, κατά τον επίτιμο εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, ήταν η συμμετοχή πολιτικών και συνδικαλιστών σε κινητοποιήσεις εργαζομένων ή αγροτών που καταλάμβαναν οδοστρώματα ή έκλειναν τις εθνικές οδούς.

Στην ίδια λογική, κατά τον κ. Σανιδά, υπήρχε παραβίαση του άρθρου 11 του Συντάγματος, το οποίο επιτρέπει τις συγκεντρώσεις «χωρίς όπλα», σε όλες τις διαδηλώσεις, στις οποίες εμφανίζονταν διαδηλωτές που κάνουν χρήση βομβών μολότοφ ή σπάνε βιτρίνες. Θυμήθηκε μάλιστα ο κ. Σανιδάς και τις διαδηλώσεις της περιόδου 1991-1993, όταν είχε παραλύσει το κέντρο της Αθήνας από διαδηλωτές που διαμαρτύρονταν (αντισυνταγματικά κατά τον ομιλητή) για την ιδιωτικοποίηση των συγκοινωνιών. Στην ίδια κατηγορία παραβίασης του Συντάγματος κατέταξε ο κ. Σανιδάς και τις αυξήσεις μισθών τη δεκαετία του 1980, επειδή προέρχονταν από δανεισμό και όχι από αύξηση του δημόσιου πλούτου, ή τους μαζικούς διορισμούς δημοσίων υπαλλήλων (και πάλι μετά το 1980).

«Η ευθύνη των ΜΜΕ είναι πολύ μεγάλη για το κατόντημα της χώρας. Και όπως οι πολιτικοί, έτσι και οι δημοσιογράφοι δεν ζήτησαν συγγνώμη από τον ελληνικό λαό για το κακό που του έκαναν, πλην των εξαιρέσεων του Αλέξη Παπαχελά και του Νίκου Ευαγγελάτου».

Ο κ. Σανιδάς δεν απέφυγε να απαγγείλει και το γνωστό απόφθεγμα που αποδίδεται στον Ισοκράτη: «Η Δημοκρατία μας αυτοκαταστρέφεται, διότι κατεχράσθη το δικαίωμα της ελευθερίας και της ισότητας, διότι έμαθε τους πολίτες να θεωρούν την αυθάδεια ως δικαίωμα, την παρανομία ως ελευθερία, την αναίδεια του λόγου ως ισότητα και την αναρχία ως ευδαιμονία». Η αλήθεια είναι ότι ο Ισοκράτης πουθενά δεν μιλά για τη «Δημοκρατία που αυτοκαταστρέφεται» και επίσης δεν είναι δική του η φράση «κατεχράσθη το δικαίωμα της ελευθερίας και της ισότητας».

Πρόκειται για μια παραφθορά της παραγράφου 20 του Αρεοπαγίτικου Λόγου του Ισοκράτη που κυκλοφορεί στο Διαδίκτυο και την επαναλαμβάνουν ακόμα και πρώην υφυπουργοί Παιδείας (Γ. Ανθόπουλος), πρυτάνεις (Ι. Γρυσπολάκης), πολιτικά κόμματα (Ν.Δ. Ροδόπης), Ομοσπονδίες Ελληνοαμερικανών κ.ά. (βλ. <http://www.sarantakos.com/isocrat.htm> και <http://www.iospress.gr/mikro2008/mikro20081220.htm>).

Ενα σημείο όπου σημειώνεται σύγκλιση του κ. Σανιδά με τον κ. Αναγνωστόπουλο είναι η δαιμονοποίηση της μεταπολίτευσης: «Υπαίτιοι για το κατόντημά μας είμαστε εμείς οι ίδιοι και ιδιαίτερα οι πνευματικές, πολιτειακές και πολιτικές ηγεσίες της μεταπολίτευσης». Και σε άλλο σημείο: «Κατά τη μεταπολιτευτική περίοδο, εν ονόματι του ευδαιμονισμού, του μηδενισμού και του λαϊκισμού, χάσαμε τον προσανατολισμό μας. Αξίες όπως το έθνος, η πατρίδα, η οικογένεια, υπό την επίδραση του προοδευτισμού, τις λεηλατήσαμε, ενώ τη χριστιανική κοσμοθεωρία και πίστη τη χλευάσαμε και διαλύσαμε τους συνδετικούς ιστούς της κοινωνίας».

Για να μη μείνει καμιά αμφιβολία, ο κ. Σανιδάς εξηγεί: «Τι είναι όμως η χριστιανική κοσμοθεωρία; Πολύ γλαφυρά την περιγράφει ο αείμνηστος καθηγητής και πάνω από όλα άνθρωπος Αλέξανδρος Τσιριντάνης». Στη συνέχεια ο ομιλητής παραθέτει εκτενές κείμενο του Τσιριντάνη και έτσι αποκαλύπτει τις δικές του μύχιες σκέψεις.

Γιατί ο Τσιριντάνης (1903-1977) δεν υπήρξε ένας απλός «καθηγητής». Στέλεχος της οργάνωσης «Ζωή», υπήρξε από τους εισηγητές της ένωσης χριστιανισμού και πολιτικής σε μια αντιδραστική κατεύθυνση και διατέλεσε υπουργός Δικαιοσύνης στην κυβέρνηση Δόβα, η οποία διενέργησε τις εκλογές βίας και νοθείας του 1961.

Ο κ. Σανιδάς, πάντως, δεν συμμερίζεται την άποψη Νικόπουλου ότι για όλα φταίει η ένταξη στην ΕΟΚ και την Ε.Ε.: «Μας έβλαψε το γεγονός ότι γίναμε γραικύλοι, μας έβλαψε το γεγονός ότι δεν είχαμε ηγεσίες που να αίρονται στο ύψος των περιστάσεων».

Λιγότερο αυστηρός υπήρξε ο κ. Σανιδάς απέναντι στους συναδέλφους του δικαστικούς, τους οποίους δικαιολόγησε για τη δικαστική κάλυψη που πρόσφερε το ΣτΕ στα Μνημόνια: «Τι άλλο θα μπορούσαν να κάνουν, όταν διαπίστωναν ότι η κυβέρνηση και ο νομοθέτης λέει ότι το δημόσιο ταμείο είναι άδειο και θα είναι άδειο αν δεν ληφθούν τα μέτρα;».

Ο κ. Σανιδάς κατέληξε ότι πρέπει η Ελλάδα «ξανά προς τη δόξα να τραβήξει».

Προλογίζοντας τη Χαρά Νικοπούλου ο κ. Καργάκος αποφάνθηκε ότι «η Χαρά είναι ο θηλυκός Λεωνίδας της Σπάρτης. Όταν πήγε, μαζί με τον σύζυγό της στο Δέρειο να ψηφίσει, οι Τούρκοι προς απόκρουσή τους έστειλαν επτά πούλμαν από την Κωνσταντινούπολη. Χαρά, πάντα χαρές τέτοιες να μας δίνεις». Παίρνοντας την αφορμή, η κ. Νικοπούλου συνδύασε τη δική της δραστηριότητα με τις θέσεις του πατέρα της: «Αν οι περισσότεροι από σας γνωρίζετε έστω και λίγο τη δράση μου τα τελευταία χρόνια στη Θράκη, τότε μπορείτε να καταλάβετε ποια είναι η πηγή και η έμπνευσή μου». [Το βιβλίο αυτό] «είναι το στρατηγικό εγκόλπιο κάθε σύγχρονου εν Χριστώ επαναστάτη. Μελετώντας τις σελίδες του θα βρει καθένας από μας που νιώθει λαβωμένος από την προπαγάνδα των δυτικότροπων σιωνιστικών μέσων ενημέρωσης, μια διέξοδο προς τη λύτρωση».

«Από το προοίμιο του Συντάγματος προκύπτει αναντιρρήτως ότι υπέρτερη αρχή του ελληνικού Συντάγματος είναι ο Τριαδικός Θεός, όπως τον πιστεύει και τον διδάσκει η Ορθόδοξη του Χριστού Εκκλησία».

«Αρα, ό,τι εφαρμόζουμε στη ζωή μας με βάση το Σύνταγμα, δεν είναι ορκισμένο ούτε στο όνομα του Αλλάχ, ούτε στο όνομα του Βούδα, ούτε στο όνομα της παγκοσμιοποίησης, ούτε στο όνομα της Σιών, παρά μόνο στο όνομα της Αγίας και Ομοουσίου και Αδιαιρέτου Τριάδος. [...] Ο Έλληνας δεν έχει το δικαίωμα να αρνηθεί την παρακολούθηση στο ελληνικό δημόσιο σχολείο του συγκεκριμένου μαθήματος για οποιοδήποτε λόγο. Παράδειγμα, του μαθήματος των Θρησκευτικών». Και το συμπέρασμά της ήταν ότι «το κράτος έχει υποχρέωση να αποκαταστήσει τις έννοιες που έχουν ισοπεδωθεί από τις σκοτεινές δυνάμεις της παγκοσμιοποίησης, τις έννοιες του έθνους και της πατρίδος, ενεργοποιώντας όλες τις δυνάμεις του ώστε να ενεργοποιηθεί ο πατριωτισμός αλλά και ο κατά κυριολεξία εθνικισμός των Ελλήνων».

Η εκδήλωση έκλεισε με την τοποθέτηση του ίδιου του συγγραφέα, αλλά μόλις τελείωσε ο κ. Νικόπουλος ξαναπήρε τον λόγο ο κ. Αναγνωστόπουλος διαμαρτυρούμενος που άρχισαν να φεύγουν οι συγκεντρωμένοι -είχε ήδη συμπληρωθεί ένα τρίωρο- ενώ δεν είχαν προλάβει να μιλήσουν οι εκπρόσωποι του ΙΣΚΕ (Ιερός Σύνδεσμος Κληρικών Ελλάδας) και της ΠΕΘ (Πανελλήνια Ένωση Θεολόγων). Και τότε ξέσπασε η αντιπαλότητα που σοβούσε μεταξύ των «συνδιοργανωτών». Η αντίθεση θα συνεχιστεί και τις επόμενες μέρες, με τον κ. Αναγνωστόπουλο να διαμαρτύρεται ότι η πλευρά Νικόπουλου δεν συνέβαλε ούτε στα έξοδα ούτε στη διοργάνωση, ενώ κατήγγειλε και ότι ο «αχάριστος και άπειρος συντονιστής, όταν διεπίστωνε ότι οι ωμές αλήθειες που ελέγοντο εστενοχωρούσαν μερικούς επισήμους φίλους και γνωστούς τους, άρχισε να διακόπτει δαιμονιωδώς και ανάγωγα και απαιτούσε να κατέβει ο ομιλητής μας».

Μπορεί η συνδιοργάνωση να κατέληξε σε μαλλιοτράβηγμα, αλλά το πρώτο βήμα έγινε. Και όπως φάνηκε, οι απόψεις των δύο πλευρών σε γενικές γραμμές συγκλίνουν. Αλλά το επίδικο ζήτημα, όπως κάθε φορά που επίκειται κάποια πολιτική συνεργασία, είναι το ποιος θα έχει το πάνω χέρι.

Ευρωσκεπτικισμός α λα ελληνικά

Μπορεί να κατέληξε σε πατατράκ η πρώτη προσπάθεια «συνδιοργάνωσης» της εκδήλωσης στο Πολεμικό Μουσείο, αλλά δεν πρέπει κανείς να υποτιμήσει το γεγονός ότι από τις δύο αποκλίνουσες συνιστώσες που συνεργάστηκαν με τόση δυσκολία προέκυψε ένα κοινό υπόστρωμα, το οποίο ενδέχεται να αποτελέσει τη μαγιά για ένα πραγματικά καινούργιο πολιτικό υποκείμενο.

**Η αφίσα της «μισής»
συγκέντρωσης για το
βιβλίο του κ. Νικόπουλου**

Το κοινό αυτό υπόστρωμα δεν είναι άλλο από την αντίθεση στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όχι μόνο επειδή αυτή ευθύνεται για τον τρόπο που βιώνει ο ελληνικός λαός την κρίση, αλλά επειδή στρατηγικά θεωρείται ασύμβατη με τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις του ελληνικού έθνους. Και οι μεν φονταμενταλιστικές παραεκκλησιαστικές οργανώσεις είναι εξ ορισμού αντίθετες σε κάθε λογής προσέγγιση με την Ευρώπη (εφόσον αυτή θεωρείται πηγή δαιμόνων, έδρα του Αντίχριστου Πάπα, όργανο των σιωνιστών κ.λπ.), αλλά κατά την περίοδο των Μνημονίων ο

αντιευρωπαϊκός λόγος κερδίζει έδαφος και στους θρησκευόμενους ταγούς των πολιτειακών θεσμών.

Στο βιβλίο του ο Βασίλειος Νικόπουλος αποδίδει στην Ευρωπαϊκή Ένωση την καταπάτηση του Συντάγματος: «Ο κυριότερος παράγων που επηρέασε αρνητικά τον σεβασμό του Κράτους προς το Σύνταγμα ήταν η ένταξή μας αρχικά στην Οικονομική Ευρωπαϊκή Κοινότητα και στην Ευρωπαϊκή Ένωση στη συνέχεια, κρατική ενέργεια η οποία αποδόμησε τη συνταγματική, κρατική υπόστασή μας. [...] Σήμερα, σαράντα χρόνια μετά, όλοι γευόμαστε την πικρή όσο και ολέθρια γεύση της ευρωπαϊκής ουτοπίας. Και σαν να μην έφθαναν όλα αυτά, ενέσκηψε και η από πολλών ετών υποβόσκουσα παγκοσμιοποίηση, πλατφόρμα της οποίας στη γηραιά ήπειρο είναι σήμερα η αυτοαποκαλούμενη Ευρωπαϊκή Ένωση» (σελ. 261).

Οι διατυπώσεις του πρώην προέδρου του Αρείου Πάγου δεν αφήνουν κανένα περιθώριο παραμονής της χώρας μας στην Ένωση: «Το πρωτοφανές και γι' αυτό λίαν επικίνδυνο πολιτειακό νεόπλασμα, η κομπαστικώς αποκαλούμενη Ευρωπαϊκή Ένωση» (σελ. 170).

Και βέβαια, σύμφωνα με τον ανώτατο δικαστικό, «γνήσιοι Ευρωπαίοι είναι μόνο οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι! Οι άλλοι που σήμερα εμφανίζονται ως Ευρωπαίοι είναι Ούννοι, Γότθοι, Λογγοβάρδοι, Τεύτονες και άλλα βαρβαρικά φύλα, ένα ετερόκλητο βαρβαρικό συνονθύλευμα» (σελ. 277-8).

Παρόμοια μεταχείριση επιφυλάσσει και στους άλλους υπερεθνικούς θεσμούς ο συγγραφέας: «Κέντρο της παγκόσμιας υποκρισίας ο διαβόητος Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών, ο γνωστός σε όλους μας ΟΗΕ, το άντρο της παγκόσμιας καταπίεσης των λαών υπό το πρόσχημα της διατήρησης της ειρήνης και της εξασφάλισης της δημοκρατίας!» (σελ. 104). Ούτε οι διάσημοι ιστορικοί γλιτώνουν: «Ο Χομπσμπάουμ είναι ανιστόρητος ιστορικός, ο οποίος εμφανίζεται ως ιστορικός ενώ είναι από τους πιο αντιπροσωπευτικούς εκπροσώπους της Νέας Τάξης Πραγμάτων», είναι «μίσθαρνος κονδυλοφόρος της παγκοσμιοποίησης» (σελ. 108-9).

Στην ανάλυση του κ. Νικόπουλου, δικαιοσύνη και πίστη είναι ταυτόσημες έννοιες. Αλλωστε στον πρόλογό του ο καθηγητής της Νομικής του ΑΠΘ Μαριανός Καράσης αποκαλεί τον κ. Νικόπουλο «κύριο εκπρόσωπο της νομικής θεολογίας στη χώρα μας» (σελ. 15). Η ταύτιση αυτή φτάνει στα όρια διατυπώσεων που στο γραπτό άλλου ανθρώπου θα ηχούσαν βλάσφημες: «Δεν υπάρχει μεγαλύτερο μυστήριο, μετά από το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, από το μυστήριο της απονομής του δικαίου, το οποίο τελείται στις αίθουσες των δικαστηρίων και στα δωμάτια των διασκέψεων» (σελ. 216).

Ο συγγραφέας αντιλαμβάνεται τη χώρα ως ένα ορθόδοξο Ιράν: «Η Πολιτεία στην Ελλάδα είναι ενωμένη με την Εκκλησία, πράγμα που είναι απόρροια της νομικής ενέργειας του θρησκευτικού προοιμίου του Συντάγματος» (σελ. 89). «Η Ελλάδα είναι “θρησκευτική” Δημοκρατία και μάλιστα ορθόδοξη χριστιανική!» (σελ. 100).

Από τις θέσεις αυτές απορρέει και η πολιτική ανάλυση: «Τα όργανα της παγκοσμιοποίησης, ξένα και εγχώρια, επιτίθενται μετά μανίας κατά της οικογένειας [...] και προς τούτο επεστράτευσαν τη νομοθετική εξουσία, η οποία από το 1980 και εντεύθεν επιδόθηκε σε μια πρωτοφανή επίθεση κατά του Οικογενειακού Δικαίου, το οποίο μέσα σε λίγα χρόνια κατέστη αγνώριστο!» (σελ. 161). Και βέβαια για τον συγγραφέα αποτελεί προσβολή του εθνικού συμβόλου η παράδοση της σημαίας μας σε αλλοδαπούς αριστούχους μαθητές (σελ. 324).

Διαβάστε

* Βασίλειος Ευτ. Νικόπουλος

«Αγαπημένο μου... Σύνταγμα ή αντισυνταγματικοί παραλογισμοί - Η αλήθεια για τη σημερινή αντισυνταγματική κατάσταση της Ελλάδας» (εκδ. Αρμός, Αθήνα 2014).

Η πολιτικο-θεολογική προσέγγιση της Ελλάδας των Μνημονίων από τον πρώην πρόεδρο του Αρείου Πάγου. Το βιβλίο παρουσίασε ο Γιώργος Καρατζαφέρης από την εκπομπή του στο ιδιόκτητο κανάλι Art (πρώην Τηλεάστου, πρώην Telecity) με τα λόγια: «Πες τα προεδράρα».

* «Φωτεινή Γραμμή»

[Τριμηνιαίον Οργανον του Διορθοδόξου Συνδέσμου «Ο Απόστολος Παύλος», του Ιδρύματος Προασπίσεως Ηθικών και Πνευματικών Αξιών (ΙΠΗΠΑ) και του Σωματίου «Οι Φίλοι του Τάματος του Εθνους»].

Το περιοδικό που παρουσιάζει τις δραστηριότητες του ζεύγους Αναγνωστόπουλου με απόφαση της Ιεράς Συνόδου διανέμεται δωρεάν σε όλους τους ναούς της Ελλάδας. Σύμφωνα με τους εκδότες, κυκλοφορεί σε 45.000 αντίτυπα.

Συνδεθείτε

* «Φωτεινή Γραμμή» <http://www.fotgrammi.gr>

Ο ιστότοπος των οργανώσεων του ζεύγους Αναγνωστόπουλου με αναλύσεις για το νέο Τάμα

του Έθνους και επιθετικές διατυπώσεις για την πολιτική και εκκλησιαστική ηγεσία.

* *Ιός, «Εφτά χρόνια αρπαχτή» (25.7.2010)*

<http://www.iospress.gr/ios2010/ios20100725.htm>

Τα ξεχασμένα σκάνδαλα της «εθνοσωτηρίου», και ανάμεσά τους το περιβόητο Τάμα του Έθνους.

**ΦΟΡΕΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥ: Τάσος Κωστόπουλος, Αντα Ψαρρά,
Δημήτρης Ψαρράς ios@efsyn.gr**